

Cảm Giác

Tâm thức dậy vào nửa đêm, bên cạnh người vợ vẫn thở đều đều. Lâu lâu chị Phương, vợ Tâm, ú ớ hỏi:

-- Anh đang suy nghĩ gì thế?

Không đợi Tâm trả lời, chị kéo chăn lên và tiếp tục giấc ngủ. Tâm nằm gác tay lên trán, suy nghĩ về những chuỗi ngày đã qua.

Đã mười năm rồi, mười năm lặng lẽ trôi qua. Tâm cũng không ngờ rằng mình có thể chấp nhận một cuộc sống đầy thẳm lặng trôi qua bao năm bên vợ và con như vậy. Mười năm trước Tâm đã từng cãi lời ba mẹ để được giao du tứ hải thay vì tiếp tục bước chân vào đại học. Tâm của mười năm trước là một chàng hiệp sĩ, con một của một gia đình thương gia, thích đi đây đi đó để tìm những dòng thơ lãng mạn mà anh ta từng mơ ước. Sau khi tốt nghiệp trung học, Tâm định sẽ xin phép ba mẹ đi theo con đường của Tâm thích, nhưng ba mẹ Tâm không bằng lòng. Thế là những cuộc tranh cãi trong gia đình thường xảy ra. Rồi thì vì thương con, mẹ Tâm khuyên Tâm rằng,:

-- Con muốn đi giao du, cũng được! Nhưng ba mẹ có điều kiện.

-- Điều kiện gì vậy mẹ? Xin mẹ cứ nói.

-- Điều kiện là con vẫn tiếp tục đi vào đại học.

Thế là Tâm theo lời ba mẹ, thi vào đại học. Với đầu óc suy nghĩ về mộng tưởng của mình, Tâm không thể nào tiếp tục con đường học vấn để trở thành một nhà mại bản như ba Tâm mong được. Thế là Tâm rời trường, bước chân theo con đường mình thích.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời, sương mù còn lờ mờ bay phủ, hương hoa lài tỏa ngát một mùi thơm quyến rũ, và những giọt sương đọng lại trên lá của những cánh hoa trắng tinh, Tâm lặng lẽ thu dọn một vài bộ áo quần, một ít tiền, và vài ba tập vở để cho chuyển ra đi của mình. Tâm lặng lẽ ngồi vào bàn, viết một lá thư để lại cho bố mẹ và lên đường để đi tìm thi hứng.

Tâm đón xe đò từ thành phố Sài Gòn đi về hướng Bắc. Đi đến đâu, có cảnh đẹp ở đâu, Tâm đều dừng lại để xem và cũng để tìm những thi hứng. Một hôm, Tâm dừng chân lại Ba Hồ, một địa danh nằm trong xã Vĩnh Ích, quận Vĩnh Xương, cách Nha Trang khoảng 25 cây số về phía Bắc. Đây là dòng suối chảy quanh năm theo triền dốc núi, có ba bậc, dưới mỗi bậc nước tụ thành một hồ nên được gọi là Ba Hồ. Rừng núi chung quanh uốn tạo nên phong cảnh hùng vĩ và thơ mộng. Tiếng nước chảy róc rách, tiếng chim hót líu lo dưới tàn cây râm bóng mát như một khúc nhạc êm dịu. Tâm không cầm lòng được, Tâm cởi bỏ hết quần áo, bơi lội trong dòng suối mát. Tâm soãi tay lặn, đùa nghịch trong dòng suối giống như những đứa trẻ đang nô đùa. Tâm vui như chưa từng được vui. Tâm nhặt những viên đá cuội từ đáy suối, chọi lên bờ, lên những tảng đá to lớn, lên những lùm cây gần ấy. Bỗng một tiếng, "Ui da..." vang lên.

Tâm biết mình vô tình đã ném trúng một người nào đó trên bờ, nên vội bơi vào bờ định xin lỗi người tạ Vừa bước chân lên khỏi dòng suối, thì một người con gái đã đến. Người con gái có mái tóc đen, dài, mượt xuôi theo bờ vai gầy. Khi nàng thấy Tâm trần truồng, vội quay mặt đi. Tâm mặc quần áo vào và luôn miệng nói:

-- Xin lỗi...Xin lỗi..

Tâm mặc đồ xong, đi vòng trước mặt người con gái nọ, đầu hơi cúi, và nói:

-- Chọ..chotôi xin lỗi.

-- Lỗi phải gì, chọi người ta đau đấy.

Thế là họ quen nhau. Tâm biết được người con gái ấy có tên là Phương, người trong làng này. Phương thích hội họa, và nàng ra đây cũng vì mục đích vẽ cảnh của những dòng suối. Cuộc tình nóng bỏng của họ đến nhanh. Tâm dẫn nàng về nhà để ra mắt ba mẹ và cũng xin lỗi ba mẹ là đã bỏ nhà ra đi bao lâu. Lúc đầu, ba Tâm không chấp nhận, nhưng vì mẹ xin quá, nên ba Tâm cũng đồng ý cho Tâm trở về nhà, với điều kiện phải theo ba học làm ăn.

Tâm theo ba, làm những việc mà Tâm không thích. Nhưng vì ba mẹ, vì Phương, vì gia đình sau này của Tâm, nên Tâm cố gắng vào công việc mà ba đã làm.

Sau khi về nhà được một năm, Phương có mang và sinh cho Tâm một đứa con trai. Họ đặt tên cho đứa trẻ là Vĩnh Hồ. Cuộc sống của gia đình Tâm cứ thế lặng lẽ trôi qua. Tâm cứ tưởng đâu rằng Tâm của ngày xưa đã chết, không còn nữa. Nhưng không, Tâm của ngày xưa vẫn âm ỉ trong lòng. Cái tính thích đi giao du tứ hải của Tâm vẫn còn đấy. Nó vẫn còn nằm trong huyết quản của Tâm.

Vào một buổi sáng, thức dậy, Tâm đứng trước cửa đưa mắt nhìn ra ngoài. Trời lất phất mưa rơi. Vĩnh Hồ đã được bảy tuổi và đã vào lớp hai. Cậu ta đang húi hoáy vẽ bức tranh. Cậu tô màu xanh trên nền giấy trắng, một ước mơ mà cậu mơ ước sau này cậu nghĩ cậu sẽ thực hiện. Bỗng Vĩnh Hồ nói với Phương:

-- Mẹ à, lớn lên con sẽ làm thủy thủ.

-- Sao lại là thủy thủ? Sao không là bác sĩ, kỹ sư, dược sĩ? Thủy thủ không được tốt cho lắm.

-- Nhưng con thích thủy thủ. Thủy thủ được mặc đồ trắng, mũ trắng, trôi trên biển, giống như ba thằng Thành vậy. Thích quá.

-- Thủy thủ cực lắm. Đừng mơ mộng, mẹ không cho con làm.

Mặt Vĩnh Hồ bỗng xụ xuống, nhăn nhó. Cậu gọi bố:

-- Bố à, mai một con lớn con làm thủy thủ được không?

-- Tại sao?

-- Tại vì con muốn giống ba thằng Thành. Con muốn đi đủ nơi trên trái đất. Con muốn được đi xa nhà.

-- Con không thương mẹ con sao?

-- Thủy thủ cũng về thăm nhà mà bố.

Tâm nhìn con. Có lẽ hình ảnh của con chàng trong mắt chàng chính là hình ảnh của Tâm năm xưa. Bỗng Tâm thở dài chán nản. Vĩnh Hồ gọi bố:

-- Được không ba?

-- Được, nhưng con phải lo học trước đã.

-- Dạ.

Vĩnh Hồ hớn hở vẽ lên bức tranh một chiếc tàu con đang lênh đênh trên sóng. Và một người mặc bộ đồ trắng đứng trước khoan tẩu. Có lẽ trong đầu cậu hình ảnh đó chính là của cậu. Chợt cậu hỏi:

-- Bố sao vậy Bố..

-- Ồ...ồ... không gì... Bố chỉ thấy mệt tí.

-- Bố mệt hả. Bố ra ngoài hít thở đi. Hít thở tốt cho sức khỏe đó.

-- Hít thở tốt cho sức khỏe, ai nói con thế?

-- Dạ, cô giáo nói. Cô giáo con nói nếu buồn hay mệt thì ra ngoài hít thở thì sẽ tốt cho sức khỏe.

-- Ừ...Ừ....Ra ngoài...Ra ngoài.....

Tâm lập đi lập lại điệp khúc, "Ừ....ra ngoài..Ừ.....ra ngoài..." rồi lên lầu mặc vội chiếc quần dài vào, mở cửa bước ra. Vợ Tâm ngạc nhiên hỏi:

-- Ủa hôm nay thứ Bảy mà anh?

-- Anh muốn ra ngoài tí.

-- Nhưng....Nhưng em đã làm điểm tâm...

-- Để tí nữa đi.

Nói rồi Tâm bước chân ra cửa Tâm đi, nhưng đầu trống rỗng không biết mình đi về đâu, nhưng Tâm cảm thấy rất thanh thoi Bỗng Tâm lập lại lời của con, "Cô giáo con nói nếu buồn hay mệt thì ra ngoài hít thở thì sẽ tốt cho sức khỏe." Chân Tâm vẫn bước đều trên lề đường tìm một cảm giác...

Y-Thy